

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344611216/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ene Øje, en uhyre høj Flip, der kniber stramt sammen under Hagen med det tynde, lyse Pariserskæg – siddende aarvaagen mellem denne Ungdom.

Saa saare min Landsmand for Vittighedens Skyld og for at drille Pariserne havde kaldt Henrik Ibsen en Fumist, greb den alvidende Alcanter, l'immense Alcanter, ham lempelig ved Knaphullet, fortalte ham, at denne Opfattelse af Henrik Ibsen var yderst interessant og bad ham skrive en Artikel derom til *La nouvelle écho*.

Min Landsmand lo huldsaligt:

»Ja er nu de Parisere ikke storartede? De synes ganske vist, at det er morsomt, hvis Henrik Ibsen er en stor Mand. Men hvis man fortalte dem, at han var en simpel Fumist, vilde de i Grunden finde, at det var et langt bedre Æventyr.»

V.

(Nye Dagbognotiser – Fredag.)

Klokken var atter ti om Formiddagen, og jeg laa endnu og sov. Mine Skodder var stængte, de tunge Gardiner trukne for det ene Vindu. Gennem det andet Vindues Skodder var den klare Dag trængt ind i mit dunkle Rum, og da jeg lukkede Øjnene op, saa jeg dens Glans paa de hvidmalede Tremmer, en blæsende Januurdags tynde, lyse, drømmelette Sol.

Men jeg lukkede igen Øjnene for at sætte mig tilbage til mine Drømmes Halvmørke.

»Her løber Seinen,« drømte jeg og antydede med Pegefingeren let og umærkeligt dens Løb i Luften. »Her oppe hæver sig den høje Seinebred med de store Bulevarde, hvor de mange Udlændinge gaar, og hvor de underlige Avissælgere skraaler hele Dagen. Her ... her nede ligger den venstre Bred, og dér bliver Gaderne saa tætte og mørke og bugtede, aa, saa dejlig tætte og mørke og bugtede – og dér bor rigtige Mennesker, og al Ting er billigere. For det er jo det ægte, gamle Paris med Notre-Dame – som har bestaaet siden Middelalderen. Og her bor Folket. Og her er *Quartier Latin*. Og her lever fattige Studenter paa en Kvist og skriver Vers. Og det er her i de tætte, snavsede Gader, at en ung Pige af Folket ved Foraarstid bliver glad for et beskedent Bundt Violer ... her, at Foraarstankerne i April kryber

oven ud af Skorstenene for at flyve med Svalerne. – Dér ovre den høje, højre Bred, hvor alt er saa fuldt af Butiker og Meningsløshed! dér nede den venstre Bred! og her løber Seinen . . . midt igennem.»

Klask!

Det er min Værtinde, som slaaer Skodderne op. Lyset skærer i Øjnene. Og nu gaar hun ogsaa til det andet Vindu.

Klask!

Revet op fra Søvnens og Drømmens Følelse af sod Almagt stirrer jeg hjælpelos mod Dagskærets brede, kolde Tomhed. Og jeg hader i samme Øjeblik den nøgne, virkelige Verden: det høje, buldrende Paris paa højre Bred, det lave, skidne Paris paa venstre, og Seinen, som løber midt igennem med sine strve, murede Dæmninger. Hvad skal jeg ude i den By? er det værd at gore sine Sko snavsede for?

Men jeg fik Besøg.

Det var Postbudet. Fra den Dag i Kaféen paa Boulevard Poissonnière, hvor gamle Kammerater og Venner af Malaquin forsamles (medlem dem Forfattere som *Jean Jullien* og *G. Salandri*, Tegnere som *Willelle*) modtager jeg med hver Post snart Bøger, snart Tidsskrifter, snart Blade fra franske Forfattere og Redaktioner, der beredvillig yder en Nordbo, der studerer deres Forhold, alle ønskelige Oplysninger.

Kun én Adresse – den, som mangler paa det lille, sirlige Visitkort – vil ikke komme til mig.

En rolig Veninde nordfra, af dem, man glemmer i Lykkens Timer, og som man genfinder i sin Forladthed, gor mig Selskab og beder mig om at vise hende Malaquins Kafé. De unge Franskmænd er begærlige efter at kende en saadan *sucédoise*.

Hun er forstandig, – denne uinteressante Sister – hun paabyder mig, at jeg skal adsprede mig, raader mig, at jeg alene skal soge Mændene og læse i dem som i nye Bøger, jeg skærer op. Og naar jeg da har læst meget og forundret mig meget, vil jeg (hun forsikrer mig det) læse det samme i Øjnene paa den første Sylvia, som jeg moder.

Jeg søger Adspredelse.